

Arrest

nr. 214 153 van 17 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt

onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien zij zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij voor de problemen met haar schoonfamilie, geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezig lokale en/of hogere autoriteiten. Verzoekster bracht immers nooit de politie op de hoogte van de bedreigingen die zij ontving in de nasleep van haar echtgenoots overlijden. Het doel van een klacht bij de politie is nochtans het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de overheid in haar land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

Uit de bestreden beslissing en de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt daarenboven dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. politie, openbaar ministerie, ministerie van onderwijs, ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan overgegaan worden tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families meteen pro-actief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. In Shkodër (het district waarvan u afkomstig bent) contacteert de politie de door bloedwraak getroffen families bovendien geregeld. Er worden patrouilles gehouden en de betrokken huizen worden in het oog gehouden. Meerdere NGO's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Zowel de overheid als het middenveld proberen door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Het betoog in voorliggend verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeksters aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de analyse van de in Albanië voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden is gesteund. De selectieve verwijzing naar de informatie vervat in het administratief dossier, kan voorgaande appreciatie evenmin ombuigen. Verzoekster tracht met haar selectieve lezing van de informatie vervat in het administratief dossier de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch zij slaagt er niet in aan te tonen dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De verwijzing naar informatie aangaande corruptie in Albanië, vermag voorgaande ook niet in een ander daglicht te stellen. Er wordt te dezen ook niet betwist dat hervormingen nog steeds nodig zijn om onder andere corruptie aan te pakken, doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier beschikbare informatie, de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Zo verzoekster benadrukt dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal melding maakte van de moord op een vrouw door haar man, niettegenstaande zij over een beschermingsbevel genoot, merkt de Raad op dat dit niet volstaat om te besluiten dat het volledige politieapparaat in Albanië niet naar behoren functioneert.

Uit niet blijkt en verzoekster toont niet in concreto aan dat de Albanese autoriteiten in haar geval geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen.

Waar verzoekster rechtspraak aanhaalt van het Franse Cour Nationale du Droit d'asile, merkt de Raad op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

3.4. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat verzoekster eraan voorbij gaat dat zij niet aantoont dat zij niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten.

4. *Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.*”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 oktober 2018, voert verzoekende partij aan dat haar verklaringen als ongeloofwaardig worden afgewezen. Verzoekende partij wijst er nog op dat in Albanië geen sprake is van een veilig land en huiselijk geweld zeer vaak voorkomt zonder dat er bescherming mogelijk is zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoekende partij wijst erop dat zij slachtoffer is van het geweld van haar schoonfamilie nu zij de schuld krijgt van het overlijden van haar echtgenoot in Duitsland. Verzoekende partij is van oordeel dat zij geen beroep kan doen op de bescherming van de autoriteiten tegen het geweld van haar schoonfamilie en de dreiging om haar de kinderen te ontnemen. Verzoekende partij heeft nog een gesprek met haar schoonbroer op haar telefoon doch kan daar niets van indienen aangezien het niet gekopieerd werd op een usb-stick.

Waar verzoekende partij erop wijst dat in Albanië geen sprake is van een veilig land, wijst de Raad erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 17 december 2017 tot uitvoering van het (oude) artikel 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)). Uit de bewoordingen van (oud) artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt voorts dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een persoon die internationale bescherming verzoekt afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt, zal zijn verzoek om internationale bescherming worden geweigerd en mogelijk als kennelijk ongegrond worden beschouwd, zoals te dezen het geval.

Waar verzoekende partij aanvoert dat haar verklaringen als ongeloofwaardig worden afgewezen, merkt de Raad op dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoekende partij haar verklaringen zou hebben afgewezen als ongeloofwaardig. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij voor haar beweerde problemen, geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezig lokale en/of hogere autoriteiten.

Verzoekende partij stelt dat huiselijk geweld zeer vaak voorkomt zonder dat er bescherming mogelijk is zoals zou blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en zij van oordeel is dat zij geen beroep kan doen op de bescherming van de autoriteiten tegen het geweld van haar schoonfamilie en de dreiging om haar de kinderen te ontnemen. Dienaangaande wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij voor de problemen met haar schoonfamilie, geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezig lokale en/of hogere autoriteiten. Verzoekster bracht immers nooit de politie op de hoogte van de bedreigingen die zij ontving in de nasleep van haar echtgenoots overlijden. Het doel van een klacht bij de politie is nochtans het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de overheid in haar land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.*

Uit de bestreden beslissing en de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt daarenboven dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. politie, openbaar ministerie, ministerie van onderwijs, ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan overgegaan worden tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families meteen pro-actief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. In Shkodër (het district waarvan u afkomstig bent) contacteert de politie de door bloedwraak getroffen families bovendien geregeld. Er worden patrouilles gehouden en de betrokken huizen worden in het oog gehouden. Meerdere NGO's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiënte en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Zowel de overheid als het middenveld proberen door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Het betoog in voorliggend verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeksters aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de analyse van de in Albanië voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden is gesteund. De selectieve verwijzing naar de informatie vervat in het administratief dossier, kan voorgaande appreciatie evenmin ombuigen. Verzoekster tracht met haar selectieve lezing van de informatie vervat in het administratief dossier de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch zij slaagt er niet in aan te tonen dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De verwijzing naar informatie

aangaande corruptie in Albanië, vermag voorgaande ook niet in een ander daglicht te stellen. Er wordt te dezen ook niet betwist dat hervormingen nog steeds nodig zijn om onder andere corruptie aan te pakken, doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier beschikbare informatie, de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Zo verzoekster benadrukt dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal melding maakte van de moord op een vrouw door haar man, niettegenstaande zij over een beschermingsbevel genoot, merkt de Raad op dat dit niet volstaat om te besluiten dat het volledige politieapparaat in Albanië niet naar behoren functioneert.

Uit niet blijkt en verzoekster toont niet in concreto aan dat de Albanese autoriteiten in haar geval geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen.

Waar verzoekster rechtspraak aanhaalt van het Franse Cour Nationale du Droit d'asile, merkt de Raad op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

3.4. *Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat verzoekster eraan voorbij gaat dat zij niet aantoont dat zij niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten." Met voorgaande argumentatie werpt verzoekende partij geen ander licht op deze vaststellingen.*

Verzoekende partij stelt verder dat zij nog een gesprek heeft met haar schoonbroer op haar telefoon doch daar niets kan van indienen aangezien het niet gekopieerd werd op een usb-stick. De Raad merkt op dat verzoekende partij, zoals zij ook zelf stelt, niets heeft ingediend omtrent een eventueel gesprek met haar schoonbroer op haar telefoon, waardoor de Raad ook geen rekening kan houden met dit gesprek bij de beoordeling van haar verzoek. Het betreft dus louter een blote bewering. Bovendien licht verzoekende partij niet toe over wat het beweerde gesprek zou zijn gegaan en welke zaken gezegd zouden zijn, en op welke wijze dit beweerde gesprek een invloed zou kunnen hebben gehad op de besluitvorming in haar huidig verzoek.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van haar relaas, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 5 oktober 2018 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS